

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 17ης Ιουλίου 1963*

Στην υπόθεση 13/63,

Κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Riccardo Monaco, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενη από τον Pietro Peronaci, Sostituto Avvocato generale dello Stato, με τόπο επιδόσεων την πρεσβεία της Ιταλικής Δημοκρατίας στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, εκπροσωπούμενης από τον Alberto Sciolla-Lagrange, νομικό σύμβουλο της Ευρωπαϊκής Εκτελεστικής Εξουσίας, με αντίκλητο τον Henri Manzanargès, γραμματέα της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Εκτελεστικής Εξουσίας, 2, place de Metz, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της 17ης Ιανουαρίου 1963 (GU της 13.2.1963, σ. 268 επ.) που επέτρεψε στη Γαλλική Δημοκρατία να λάβει μέτρα διασφαλίσεως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά της εισαγωγής ηλεκτρικών οικιακών ψυγείων και ορισμένων χωριστών τεμαχίων ιταλικής προελεύσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους A. M. Donner, Πρόεδρο, L. Delvaux και R. Lecourt, Προέδρους τμήματος, Ch. L. Hammes, R. Rossi, A. Trabucchi, W. Strauss (εισηγήτῃ), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

γενικός εισαγγελέας: M. Lagrange

γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

I — Επί της παραβάσεως ουσιώδους τύπου

1. Επί της ελλείψεως ακροάσεως της Ιταλικής Κυβερνήσεως

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έπρεπε να την ακούσει πριν λάβει απόφαση.

Δεν είναι ανάγκη να εξετασθεί στην προκειμένη περίπτωση σε ποιο μέτρο μπορεί να επιβαλόταν μία τέτοια προηγούμενη ακρόαση.

Πράγματι δεν αμφισβητείται ότι, μετά από τηλεφωνική επικοινωνία με τη μόνιμη αντιπροσωπεία της προσφεύγουσας στις Βρυξέλλες και αφού την πληροφόρησε για την αίτηση της Γαλλικής Κυβερνήσεως, η καθής υπέβαλε στην εν λόγω αντιπροσωπεία γραπτώς διάφορα ερωτήματα σχετικά με την αίτηση αυτή, στα οποία δεν δόθηκε απάντηση.

Η σιωπή που τήρησε επί ένα μήνα η εν λόγω προσφεύγουσα δεν επιτρέπει να κατηγορηθεί η καθής ότι έλαβε άνευ ετέρου την προσβαλλομένη απόφαση.

Αυτός ο λόγος προσφυγής πρέπει επομένως ν' απορριφθεί.

2. Επί της αιτιάσεως περί ανεπαρκούς αιτιολογίας

Η προσφεύγουσα προβάλλει σειρά λόγων με σκοπό να κριθεί ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτεί το άρθρο 190 της Συνθήκης.

Η αιτιολογία της απόφασεως είναι ανεπαρκής για να δείξει ότι αιτία των εν λόγω δυσχερειών ήταν μόνον οι ιταλικές εισαγωγές.

Η απόφαση, ωστόσο, δεν περιορίστηκε να λάβει υπόψη της τον όγκο των διαφορών εισαγωγών, αλλά έλαβε υπόψη της και τη σύγκριση μεταξύ της τιμής του ιταλικού προϊόντος και των τιμών, κατά τη γνώμη της αισθητά υψηλότερων, τόσο των γαλλικών προϊόντων όσο και των άλλων εισαγομένων προϊόντων.

Εσφαλμένα υποστηρίχθηκε ότι η απόφαση έπρεπε επίσης να λάβει υπόψη τη διαφορά μεταξύ των τιμών πωλήσεως στον καταναλωτή, εφόσον κάθε ασφαλής διαπίστωση είναι αδύνατη στο στάδιο αυτό, λόγω των εφαρμοζομένων εκπτώσεων, και οι δυσχέρειες πρέπει να εκτιμώνται στο επίπεδο των παραγωγών, πράγμα που καθιστά αναγκαίο να ληφθούν υπόψη οι τιμές των τιμολογίων χονδρικής πωλήσεως.

Ούτε υπήρχε λόγος να ερευνηθεί αν το περιθώριο κέρδους που παραχωρούσαν στους χονδρεμπόρους οι γάλλοι παραγωγοί ήταν ή όχι δίκαιο, εφόσον επρόκειτο για την εκτίμηση της διαφοράς τιμών μεταξύ του γαλλικού και του ιταλικού προϊόντος κατά την άφιξή του στο γαλλικό έδαφος, δηλαδή τη στιγμή που τα δύο αυτά προϊόντα βρίσκονται στην ίδια αγορά και στο ίδιο εμπορικό στάδιο.

Κατά την άποψη της προσφεύγουσας η αιτιολογία έπρεπε ν' αναφέρεται στο ζήτημα αν το μεγαλύτερο περιθώριο που οι ιταλοί παραγωγοί παραχωρούσαν στους διανομείς τους στη Γαλλία δικαιολογείτο από τις μεγαλύτερες επιβαρύνσεις που έφεραν οι τελευταίοι.

Εντούτοις, όταν η εν λόγω αιτιολογία διαπιστώνει ότι η υπάρχουσα διαφορά μεταξύ της τιμής ελεύθερο στα σύνορα των ιταλικών προϊόντων και της τιμής εκ του εργοστασίου των γαλλικών προϊόντων ήταν 30%, προκύπτει από αυτό καθαρά ότι, κατά τη γνώμη της καθής, δεν υπήρχαν άλλα στοιχεία ικανά να μειώσουν πράγματι την ανταγωνιστική υπεροχή που χαρακτηρίζεται από το ποσοστό αυτό.

Η προσφεύγουσα προσάπτει στην καθής ότι παρέλειψε να ερευνήσει αν οι παραγωγοί των άλλων εξαγωγικών χωρών προσέφεραν στους διανομείς τους στη Γαλλία κέρδη ανάλογα με αυτά που απελάμβαναν οι εισαγωγείς ιταλικών προϊόντων.

Όταν η αιτιολογία διαπιστώνει ότι οι ιταλικές τιμές δεν μπορούσαν να συγκριθούν με τις τιμές των άλλων εισαγομένων προϊόντων, υπονοεί καθαρά ότι οι εισαγωγείς ιταλικών προϊόντων μπορούσαν ν' αγοράσουν σε καλύτερες τιμές από τους άλλους εισαγωγείς.

Επομένως, η μνεία που ζητά η προσφεύγουσα ήταν περιττή.

Τέλος η προσφεύγουσα εσφαλμένα ισχυρίζεται ότι η απόφαση συγκρίνει τη γαλλική παραγωγή, υπολογιζόμενη επί δέκα μηνών, με τις εξαγωγές και τις εισαγωγές, υπολογιζόμενες αντίστοιχα επί επτά και έξι μηνών, ενώ ο πίνακας που περιλαμβάνεται στην απόφαση συνέκρινε τα δεδομένα περιόδων που αντιστοιχούσαν μεταξύ τους.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογική σκέψη που αφορά τη διαφορά μεταξύ των γαλλικών και των ιταλικών τιμών δεν είναι σαφής και στηρίζεται σε ανακριβή στοιχεία.

Υπό το πρίσμα της αιτιολογίας το εν λόγω κείμενο δεν στερείται διαύγειας, εφόσον επιτρέπει με σαφήνεια την άντληση των δεδομένων που η καθής η προσφυγή θεωρεί αποφασιστικά.

Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η αιτίαση που αναφέρεται στην ανεπάρκεια της αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί.

II — Επί της καταχρήσεως εξουσίας

Η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή ότι χρησιμοποίησε τις εξουσίες που της χορηγεί το άρθρο 226 για να επιτύχει αποτέλεσμα εξαρτώμενο από τα μέτρα αντιντάμπινγκ του άρθρου 91.

Εντούτοις τίποτα, ούτε στην προσβαλλόμενη απόφαση, ούτε στη στάση της καθής δεν επιτρέπει να θεωρηθεί η απόφαση αυτή ως συγκεκαλυμμένο μέτρο αντιντάμπινγκ, εφόσον δεν έγινε επίκληση ντάμπινγκ.

Το γεγονός του χρονικού περιορισμού και της κλιμακώσεως της εισπράξεων της προσβαλλομένης φορολογικής επιβαρύνσεως είναι ασυμβίβαστο μ' ένα τέτοιο μέτρο, που θα έπρεπε να ληφθεί σε συνάρτηση με τη διάρκεια των καταπολεμούμενων πρακτικών, που κανονικά δεν μπορεί να προβλεφθεί.

Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει ν' απορριφθεί.

III — Επί της παραβίασεως της Συνθήκης

1. *Επί της εννοίας του «τομέα της οικονομικής δραστηριότητας»*

Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι η γαλλική βιομηχανία των ψυγείων αποτελεί «τομέα της οικονομικής δραστηριότητας» κατά την έννοια του άρθρου 226.

Η παραγωγή ενός εμπορεύματος μπορεί ν' αποτελεί έναν τέτοιο «τομέα», εφόσον το εμπόρευμα αυτό, κατά τις γενικά κρατούσες αντιλήψεις, διακρίνεται σαφώς από άλλα συγγενή προϊόντα.

Οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται στην προκειμένη περίπτωση.

2. *Επί της φορολογικής επιβαρύνσεως των μηχανικών συμπιεστών*

Δεν αμφισβητείται ότι, όσον αφορά τους μηχανικούς συμπιεστές, δεν υφίσταντο δυσχέρειες σαν αυτές που επικαλέστηκε η καθής για τον τομέα των πλήρων ψυγείων.

Εντούτοις η καθής υποστήριξε την ανάγκη αποφυγής εκτροπών του εμπορίου και παρατηρεί ότι η συναρμολόγηση των μηχανικών συμπιεστών σε μη εξοπλισμένα ψυγεία είναι πολύ εύκολη επιχείρηση.

Η ίδια η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, σε άλλο σημείο, ότι οι εισαγωγείς ιταλικών προϊόντων στη Γαλλία πρέπει να επιφορτισθούν με την επιδιόρθωση των πωληθέντων προϊόντων.

Επομένως, φαίνεται πιθανό πως είναι επαρκώς εξοπλισμένοι για να προβούν επίσης στη συναρμολόγηση μηχανικών συμπιεστών χωρίς ν' αναγκασθούν να δημιουργήσουν νέες βιομηχανίες.

Επομένως, η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε ότι ήταν αβάσιμη η φροντίδα αποφυγής των εκτροπών του εμπορίου.

Επομένως, η αιτίαση πρέπει ν' απορριφθεί.

3. *Επί της εφαρμογής της έννοιας «σοβαρές και ενδεχομένως παρατεινόμενες δυσχέρειες»*

Προκύπτει από το άρθρο 226, παράγραφος 1, της Συνθήκης ότι μέτρα διασφάλισης μπορούν να επιτραπούν σε περιπτώσεις σοβαρών και ενδεχομένως παρατεινόμενων δυσχερειών σε τομέα της οικονομικής δραστηριότητας.

α) Οι αριθμοί που προβάλλει η καθής και οι οποίοι δείχνουν τη μείωση της γαλλικής παραγωγής μεταξύ 1961 και 1962, καθώς και την αύξηση των εισαγωγών στη Γαλλία που σημειώθηκε κατά την ίδια περίοδο, αριθμοί που δεν αμφισβητούνται από την προσφεύγουσα, αρκούν από μόνοι τους για να επιτρέψουν να συναχθεί η ύπαρξη τέτοιων δυσκολιών.

Πρέπει όμως να εξετασθεί αν τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα είναι ικανά να διαλύσουν αυτή την εικασία.

β) Η προσφεύγουσα βεβαιώνει ότι η γαλλική παραγωγή του 1962 δεν κατόρθωσε να ικανοποιήσει τις ανάγκες της εσωτερικής αγοράς κατά 265 000 συσκευές.

Ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι εύστοχος.

Πράγματι το γεγονός αυτό δεν προϋποθέτει αναγκαστικά ανεπαρκή ικανότητα των εγκαταστάσεων παραγωγής, αλλά μπορεί εξίσου ν' αποδοθεί στο γεγονός ότι οι εισαγωγές προκάλεσαν ακριβώς τη μείωση της γαλλικής παραγωγής.

γ) Η προσφεύγουσα προσπαθεί κατόπιν να δείξει ότι, επί της γαλλικής παραγωγής του 1962, ο αριθμός των μη πωληθέντων ψυγείων στο τέλος του έτους έφθανε το πολύ τις 8 000 περίπου.

Υιοθετώντας τη μέθοδο υπολογισμού της προσφεύγουσας, αντικαθιστώντας τους αρχικούς της αριθμούς με αυτούς που έγιναν δεκτοί κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και από τις δύο πλευρές, φθάνει κανείς, πλην ασημάντων αποκλίσεων, σ' έναν αριθμό μεταξύ 48 000 και 57 000.

Πρέπει να ληφθεί υπόψη όχι μόνο η κατάσταση που επικρατούσε το 1962, αλλά πρώτα απ' όλα η εξέλιξη που σημειώθηκε μετά την ελευθέρωση του εμπορίου.

Ως προς αυτό αποκτά μεγάλη σημασία η σημαντική έκταση των αποθεμάτων που υπήρχαν στους παραγωγούς στο τέλος του 1961 και του 1962 αντίστοιχα 145 000 και 193 000, καθώς και η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο αριθμών.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα μοντέλα που υπήρχαν στα αποθέματα ήταν πεπαλαιωμένα.

Όμως κρίση στο στάδιο της πωλήσεως, μπορεί εξίσου να εκδηλωθεί λόγω του γεγονότος ότι ο παραγωγός δεν κατορθώνει να διοχετεύσει την παραγωγή των προηγούμενων ετών.

Τέλος, το επιχείρημα της προσφεύγουσας προϋποθέτει ότι τα γαλλικά προϊόντα που πωλήθηκαν το 1962 προέρχονταν αποκλειστικά από την παραγωγή του ίδιου αυτού έτους, πράγμα που δεν έχει αποδειχθεί.

δ) Τέλος, οι διάδικοι διαφωνούν ως προς το σημείο αν η μείωση των τιμών που πραγματοποίησαν οι γάλλοι παραγωγοί την παραμονή της προσβαλλομένης αποφάσεως έθιγε το σύνολο ή το μεγαλύτερο μέρος των προϊόντων, όπως πιστεύει η προσφεύγουσα, ή μόνο μία μικρή ποσότητα αυτών.

Αν υποτεθεί ακριβής, η διαβεβαίωση της προσφεύγουσας θα αποκάλυπτε μάλλον την ύπαρξη «σοβαρών διαταραχών», εφόσον είναι φυσικό να υποτεθεί ότι μία σημαντική μείωση, που αποφασίζεται αυθόρμητα από τους παραγωγούς, μπορεί να είναι σύμπτωμα έντονου ανταγωνισμού.

Εν τω μεταξύ, αν το άρθρο 226 αποσκοπεί να επιτρέψει την προσαρμογή στην κοινή αγορά του τομέα που αντιμετωπίζει δυσχέρειες, προϋποθέτει ότι οι ενδιαφερόμενοι είναι σε θέση να υποστηρίξουν τα μέτρα της Επιτροπής με δικές τους προσπάθειες· επομένως, το γεγονός ότι έγιναν τέτοιες προσπάθειες, δεν αποκλείει την ύπαρξη «σοβαρών δυσχερειών».

ε) Δεν αποδείχθηκε, επομένως, ότι η καθής εφήρμοσε εσφαλμένα την έννοια «σοβαρές δυσχέρειες».

Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο πρέπει ν' απορρίψει αυτή την αιτίαση.

4. Επί της διακρίσεως

Προσάπτεται στην απόφαση ότι παραβίασε αδικαιολόγητα την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, επιτρέποντας στη Γαλλική Κυβέρνηση να καθιε-

ρώσει ειδικό φόρο μόνο για τα ιταλικά προϊόντα, κατ' εξαίρεση των ίδιων προϊόντων καταγωγής είτε άλλων κρατών της Κοινότητας, είτε τρίτων χωρών.

α) Η διαφορετική αντιμετώπιση καταστάσεων που δεν μπορούν να συγκριθούν μεταξύ τους δεν επιτρέπει αυτομάτως το συμπέρασμα ότι υφίσταται διάκριση.

Μία φαινομενική τυπική διάκριση μπορεί, επομένως, στην πραγματικότητα, να αντιστοιχεί σε έλλειψη ουσιαστικής διακρίσεως.

Η ουσιαστική διάκριση συνίσταται είτε στη διαφορετική μεταχείριση αναλόγων καταστάσεων, είτε στην όμοια μεταχείριση διαφορετικών καταστάσεων.

β) Εξάλλου, δεδομένου ότι η Επιτροπή υποχρεούται να περιορίζει τις παρεμβάσεις της σε ό,τι είναι «απόλυτα αναγκαίο», πρέπει να της επιτραπεί ν' αναφέρεται μόνο στα φαινόμενα που συνιστούν την αιτία των εν λόγω δυσχερειών.

Άλλωστε υποχρεούται να επιλέγει «κατά προτεραιότητα(...) μέτρα που διαταράσσουν κατά το δυνατό λιγότερο τη λειτουργία της κοινής αγοράς»· γι' αυτό πρέπει να θεωρεί ότι, εν αμφιβολία, ο «κοινός» χαρακτήρας της αγοράς πλήττεται λιγότερο αν δεν υπάρχει παρέκκλιση από τους κανόνες της Συνθήκης παρά μόνο στο πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ δύο κρατών μελών.

Εξάλλου, η άποψη που μόλις απορρίφθηκε, θα ήταν ακριβώς ικανή να ευνοήσει διακρίσεις, που θα μπορούσαν εξίσου να συνίστανται στο ότι ανόμοιες καταστάσεις αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο.

Τέλος, επιτρέποντας μέτρα διασφάλισης, η Επιτροπή δικαιούται να διακρίνει ανάλογα με τις χώρες και όχι ανάλογα με τις επιχειρήσεις της κοινής αγοράς, εφόσον εύλογοι λόγοι επιβάλλουν τέτοια διάκριση.

Αυτό συμβαίνει όταν είναι δυνατό να διαπιστωθεί, στο εσωτερικό κάθε χώρας, επίπεδο τιμών που διακρίνεται καθαρά από το επίπεδο τιμών των άλλων χωρών.

γ) Επομένως, είναι σημαντικό το εάν οι συνθήκες της προκειμένης περιπτώσεως μπορούν να δικαιολογήσουν περιορισμό των μέτρων διασφάλισης μόνο στις ιταλικές εισαγωγές.

Η καθής θεώρησε τη «μαζική αύξηση των εισαγωγών από την Ιταλική Δημοκρατία» ως αιτία των γαλλικών δυσχερειών, και κατά συνέπεια περιόρισε το μέτρο διασφάλισης στα ιταλικά προϊόντα.

Για να δικαιολογήσει την εκτίμησή της και την επιλογή του μέτρου αυτού, στηρίχθηκε κυρίως στη διαπίστωση ότι, αφενός, ο όγκος των εισαγωγών από τρίτες χώρες «δεν αυξήθηκε κατά μη φυσιολογικό τρόπο» και δεν είναι συνεπώς «ικανός να εμποδίσει την εκ νέου οργάνωση του εν λόγω γαλλικού τομέα»; αφετέρου ότι η τιμή των προϊόντων που εισάγονται από τα άλλα κράτη μέλη «δεν διαφέρει αισθητά από την τιμή των παρόμοιων γαλλικών προϊόντων και ότι η αύξηση του όγκου εισαγωγής, παρόλον ότι είναι υψηλή, δεν θεωρείται μη φυσιολογική».

Δεν προκύπτει από τα στοιχεία που περιήλθαν σε γνώση του Δικαστηρίου ότι αυτή η εκτίμηση της Επιτροπής είναι προφανώς εσφαλμένη.

Δεν αμφισβητείται ότι οι εισαγωγές από τρίτες χώρες είναι μικρής σημασίας.

Δεν αποδείχθηκε ότι έσφαλε η Επιτροπή δηλώνοντας ότι η τιμή των προϊόντων καταγωγής άλλων κρατών δεν διέφερε αισθητά από την τιμή των ομοειδών γαλλικών προϊόντων.

Μπορούσε, επομένως, σε σύγκριση με τον όγκο — που δεν τον θεωρούσε μη φυσιολογικό — των εισαγωγών από άλλα κράτη μέλη, να θεωρήσει τη μαζική αύξηση των ιταλικών εισαγωγών ως γεγονός ικανό να δικαιολογήσει το ειδικό μέτρο που αποτέλεσε το αντικείμενο της αποφάσεως.

δ) Προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων παρατηρήσεων ότι η έκτη έως και η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως δικαιολογούν την επιβολή φορολογικής επιβαρύνσεως μόνο στα ιταλικά προϊόντα.

Επομένως, η αιτίαση που αναφέρεται σε διάκριση πρέπει ν' απορριφθεί.

5. Επί της αιτιάσεως που αφορά ουσιαστικό σφάλμα κατά τον υπολογισμό της διαφοράς τιμών

Σύμφωνα με την απόφαση, η διαφορά «μεταξύ της μέσης τιμής ελεύθερο στα σύνορα ανά λίτρο των ιταλικών ψυγείων και της μέσης τιμής ανά λίτρο των

ίδιων γαλλικών συσκευών στο στάδιο χονδρικής πωλήσεως», δηλαδή της τιμής εκ του εργοστασίου, όπως εξήγησε η καθής κατά τη διαδικασία, «έφθανε το 30% της ιταλικής τιμής ελεύθερο στα γαλλικά σύνορα, ενώ η υπάρχουσα τελωνειακή προστασία φθάνει μόνο το 7,5%».

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή ώφειλε επίσης να λάβει υπόψη της άλλους παράγοντες που έχουν σημαντικά ελαττώσει τη διαφορά αυτή.

α) Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τους αριθμούς που αναφέρει η καθής και που αφορούν τη γαλλική τιμή τιμολογίου χονδρικής πωλήσεως [2,946 γαλλικά φράγκα (FF)] καθώς και την ιταλική τιμή ελεύθερο στα σύνορα (2,245 FF), αριθμούς από τους οποίους μάλιστα προκύπτει μία αριθμητική διαφορά 31,2%.

Περιορίζεται, επομένως, ν' αντιτάσσει στον τρόπο υπολογισμού που επέλεξε η καθής άλλο τρόπο υπολογισμού, που στηρίζεται στις αντίστοιχες εκπτώσεις.

Δεν αποδείχθηκε, ωστόσο, ότι αυτός ο τρόπος υπολογισμού είναι πιο ασφαλής και πιο πρόσφορος για την προκειμένη περίπτωση από αυτόν που υιοθέτησε η Επιτροπή.

Πράγματι, δεν μπορεί να κατηγορήσει κανείς την καθής επειδή έλαβε υπόψη της τα πιο σημαντικά και τα πιο ασφαλή στοιχεία των τιμών.

Περαιτέρω η προσφεύγουσα δεν εξήγησε καθόλου ούτε διευκρίνισε πως η αναμφισβήτητη διαφορά που υφίσταται μεταξύ των τιμών των γαλλικών προϊόντων όταν βγαίνουν από το εργοστάσιο, και των τιμών των ιταλικών προϊόντων, όταν φθάνουν στο γαλλικό έδαφος, θα μειωνόταν στη συνέχεια χάρη στις εκπτώσεις· εξάλλου δεν υπέδειξε τη βάση επί της οποίας υπολόγισε τις εκπτώσεις αυτές.

β) Για ν' αποδείξει την ύπαρξη ειδικών επιβαρύνσεων που θα έπρεπε να φέρουν οι διανομείς ιταλικών προϊόντων, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να επικαλεστεί ορισμένους αριθμούς προερχόμενους από τον ισολογισμό δύο εταιριών εισαγωγής.

Εντούτοις, οι αριθμοί αυτοί δεν έχουν καμία αποδεικτική δύναμη.

Καταρχήν, η αναλογία τους υπολογίστηκε επί του κύκλου εργασιών των εν λόγω εταιριών, επομένως επί βάσεως που είναι δύσκολο να συγκριθεί με την τιμή που εφαρμόζεται στους χονδρεμπόρους, που μόνη ενδιαφέρει εδώ.

Περαιτέρω οι αριθμοί αυτοί αφήνουν τελείως ανοιχτό το ζήτημα εάν ο ισολογισμός των διανομέων γαλλικών προϊόντων περιέχει συγκρίσιμες θέσεις.

Τέλος, ένα σημαντικό ποσοστό αυτών των θέσεων του ισολογισμού αποτελείται από «έκτακτα εμπορικά έξοδα», διατύπωση πολύ γενική για να επιτρέψει τη συναγωγή συμπεράσματος.

Προκύπτει από τις προηγούμενες παρατηρήσεις ότι η αιτίαση αυτή πρέπει ν' απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις αγορεύσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 173, 190 και 226 της Συνθήκης ΕΟΚ, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ και τον Κανονισμό του Δικαστηρίου, ιδίως το άρθρο 69, παράγραφος 2,

απορρίπτοντας κάθε άλλο ευρύτερο ή αντίθετο αίτημα, αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως αβάσιμη.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουλίου 1963.

Donner

Delvaux

Lecourt

Hammes

Rossi

Trabucchi

Strauss

Δημοσιεύτηκε στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουλίου 1963.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
A. M. Donner